

være enig med mig i, at vi ikke ad denne Veinaa at afflasse Forsængeligheden. Dersom den ærede Forslagsstiller kunde skrive en udmærket god Komedie, hvori han rigtig gjennemhøvede Forsængeligheden, hvori han kunde vise, hvad det er for latterlige Daarskaber, Menneffene hengive sig til, saa vilde han kunne gavne Sagen; thi det er ikke ved at stoppe denne ene Rilde, at han vil være i Stand til at afflasse Forsængeligheden. Understøt, som vi hidtil bestandig have gjort, med velvilligt Sind den Kunstanstalt, der har virket saa meget, og som har det mere i sin Magt end noget andet Middel at gjennemhøve den Slags menneskelige Daarskaber, saa tror jeg, at den ærede Forslagsstiller og hans Meningsfæller kunne udrette langt mere for denne Sag end ved dette Forslag. Selv om det ærede Medlem nu virkelig var i Stand til at sætte Forslaget igjennem, tror han da, at han har afflasket Forsængeligheden eller i nogen som helst Retning formindsket den? Seg tror dog, at han er tilstrækkelig dybsindig til at kunne indse, at dette ikke kan være Tilfældet; han kan stoppe den ene Rilde, men han behøver blot at gaa op ad Østergade, saa vil han der se utallige Rilder, som han ikke kan stoppe, men som ville blive ved at flyde. (Stemmer: Østergade?) Ja, gaa op ad Østergade, og man vil finde Modehandlerboutiker og Skraederboutiker; dette er en af Rilderne for Forsængeligheden, der er langt mere skadelig end den Rilde, den ærede Forslagsstiller her vil rømme. Saalenge han ikke forstaar i Menneffehjertet at udrydde denne Rilde, kan han ikke stoppe Forsængeligheden ved dette Lovforslag. Han kan se hen til Lande, hvor der ikke eksisterer den Slags Titler eller Adel, som her, f. Ex. Amerika. Eksisterer Forsængeligheden ikke der? Er det et bedre Gebet for Forsængeligheden, naar man der ser, at Formuer, som ere erhvervede ved Bedrageri og ad den smudsigste Veie, ere den eneste Maalestof for en Mand's Verd, i alt Fald inden for den almindelige Selvfabstrøds. Seg vil fuldstændig indrømme det ærede Medlem og Meningsfæller, at, naar man ser, hvorledes Titler, Orden og Rang i det Hele ere uddelte, kan der være utallige Tilfælde, hvor han og vi Andre have meget vanskeligt ved at se, hvorfor en Mand har faaet denne Rang og denne Titel, men der gives vistnok ikke nogen som helst Prøvesten i Verden, som er fuldkommen sikker med Hensyn til at bedømme Menneffenes Fortjenester. Set vil det ærede Medlem dog ikke være i Stand til at negte, det er, at hvor mange efter hans og vor Mening mer eller mindre heldige Valg der end kunne være gjorte i denne Henseende, saa udgjør dog de Valgte, naar man tager den hele Række af de Mand, som paa en eller anden Maade ere blevene hædrede med Væresbevisninger, i Forhold til deres Tal den væsentligste Del af Landets fortjenstfulde Mand. Og dersom dette ikke er Tilfældet, saa vil jeg sige det ærede Medlem for Nar-

hus Amts 1ste Valgfreds (Wintner), som nu afbrød mig, saa var det Tilfældet, som han netop talte om, idet han yttrede, at det var en Feil hos det danske Folk, at det lagde alt for megen Vægt paa Titler, Rang og den Slags ydre Titler. Det var nu rigtignok med Hensyn til Hofsmagerne osv. — men gjælder det for dem, saa gjælder det ogsaa for andre —, at han syntes, at det ikke var værd at uleilige den lovgivende Magt eller Regjeringen med at behandle en saadan Sag. Dersom vi virkelig ere komne til den Erkjendelse, at Rang, Titler og Ordener ikke have Betydning, saa har det Intet at betyde, og saa kunne vi tie dem ihjel og lade, som om vi slet ikke vide, at de eksistere. Dersom vi virkelig kunne faae den Anskuelse til at trænge ind i den offentlige Mening, at de Intet have at betyde, saa have de Intet at betyde, og saa er det ikke værd at spille Rigsdagens Tid dermed (Stemmer: Det giver Fordel.) Hvilke Fordele? I Grundloven er jo bestemt, at al til Adel, Titler og Rang knyttet Forret er ophævet, og jeg vil nu sige for mit Vedkommende, at om vi ogsaa faae dette Lovforslag sat igjennem, vil ikke al Titelvæsen dermed være afflasket. Der vil komme andre Titler i Stedet. Vi have allerede set en hel Rangforordning begynde at opstaa i de senere Aar. Det er Andre, der udnævne til „folkkelige Mand“, „Frihedsmænd“ osv. De negative Titler ere „reaktionær“, „Aristokrat“ osv., men det er ogsaa Titler. Det er den nye Naadesjol, som uddeler disse Titler, og den kan ikke finde sig i, at den gamle Naadesjol konkurrerer med den. At vi skulde blive fri for Titler, hvis vi vedtage dette Lovforslag, tror jeg ikke. Naar der tales om, at det skal forbydes danske Undersaatter at modtage fremmede Ordener og Titler, saa gad jeg dog vide, hvorledes man skal sætte det igjennem. Der er ikke i Lovforslaget optaget Straffebestimmelser sigtende dertil. Dersom en Kjøbmand bliver udnævnt f. Ex. til preussisk Kommerceraad, hvorledes vil man da forhindre, at hans Nabo kalder ham saaledes. Skulde Naboen mulktres derfor? Eller naar der kommer Brev til ham med Udskrift „Kommerceraad“, skulde saa Postmesteren mulktres eller Brevet konfiskeres? Eller hvis han inden i Brevet tituleres „Kommerceraad“, skal Politimesteren da have Ret til at aabne Brevet? Jeg gad i Grunden se, hvorledes den ærede Forslagsstiller, hvis han var Politimester i en saadan By, vilde faae travlt, naar han skulde passe paa, at ikke en saadan preussisk „Kommerceraad“ blev indsmuglet i eller uden paa Brevet. Det er som sagt min Overbevisning, at man ikke vil være i Stand til ad den Veie at ramme det, som den ærede Forslagsstiller og hans Meningsfæller have sat som deres Formaal; vi kunne ikke afflasse Forsængeligheden. Dersom den ærede Forslagsstiller vilde hjælpe os med at afflasse Forsængeligheden hos os selv, og vi som Folkets Udvalgte kunde gaa foran og føle os hæ-